

sok a támadást. Tizenegy halott hevert már a hős előtt. — De ki volt fáradva már ő is.

Az orosz hadsegéd odakiáltott hozzá, hogy adja meg magát, kegyelmet fog kapni, a vezér becsüli őt hősi bátorságáért, ne ál-dozza fel nemes véréét.

Még akkor egy csepp vére sem hullott el a hősnek.

Zeyk Domokos erre a szóra fölemelkedett kengyelében, hátra-tekintett. Láta, hogy Bem már oly messzire elmenekült az ő harca alatt, hogy többé már utol nem érhetik.

Akkor hirtelen kirántotta nyeregkapájából pisztolyát.

Még egy utolsó golyó volt benne.

Ezt a golyót úgy gondolta Zeyk Domokos, hogy „az utolsó szó”. Mikor testvére aggodalmát fejezte ki előtte, hogy őt, kit oroszláni vitézsége mellett megölni oly nehéz, elvégre mégis elfoghatják majd, azt mondta neki pisztolyára mulatva: „Azt nem tehetik, mert nyim az utolsó szó!”

— Soha! — kiáltotta Zeyk Domokos az oroszoknak.

Azzal föbelőtte magát.

A költőnek kihullott kezéből a messzelátócső, mikor hősét le-
bukni látta. Most tért eszmélethez. Körös-körül temetői csend volt már. Saját tábora rég elfutott. Egyedül maradt. Védtelenül. Csak jegyzőkönyvét rejtette el keblébe. Abban voltak utolsó köl-teményei. Az tán megvédi őt a haláltadó vas hegyétől?

Vagy talán nem?...

Azt mondja az Ég: ha elveszett a nemzet, vesszen el a költő is, ki nagyságáról, hazaszeretetéről énekelt?

Azóta hiába keresik őt...

Mondd el V á l y i N a g y G é z a bácsi költeményét.

Petőfi halála

Mint az üstökösnek,
Ugy lobbant ki lángja,
De örök fényesség
Maradt nyomdokába:
A nagy éjtszakába...
Mint ifju hadisten
Robogott csatába,
Mikor veszélyben volt
Otthona, hazája:
Népe boldogsága...
Mint a viharmadár
Sikongott sokáig, —
Bálványa: Bem mellett
Küzdött mindhalálig,
Végleroskadásig...

S aztán széttört a lant,
Mely a szerelemnek,
És a szabadságnak
Égi hangján zengett:
Emberi sziveknek...
S a dalnok él tovább;
Minden kis fűszálba,
Minden porszembe ott
Ragyog: lelke, álma:
Halhatatlansága...
Szent a rög, amelyre
Ifju vére ráhullt:
Szebb magyar jövőndő
Biztos zálogául,
Örök váltságául!...